

Jeg viser til mitt tidligere innlegg i Aftenbladet: Soknepresten som ble landsforræder. Jeg har skrevet mange innlegg gjennom årene, men aldri har jeg hatt en så stor respons. Mange har også gitt uttrykk for at bildet må ned.

Jeg vil be Egersund menighetsråd gjennomtenke om ikke dette er en måte å få saken ut av verden på? En prest som Sigmund Feyling bør ikke

nedes i en kirke. Selvsagt går det ikke an å løpe fra historien, men det er da ikke nødvendig å bli minnet om den hver gang en skal inn i Egersund kirke.

Tiltalen mot Feyling var en av de mest omfattende i hele rettsoppgjøret etter krigen. Den var på over 100 punkter og omfattet også angiveri, blant andre mot professor Hallesby. I tiltalebeslutningen betegnes Feyling som det nazistiske kirkedepartements håndgangne mann i kampen mot kirken og presteskapet.

Jeg vil også tro at de gjenvende prestene som har bildene sine hengende sammen med Feyling, må ha blandede følelser over det selskapet de er havnet i. De andre har jo ingen mulighet for å gi uttrykk for noe som helst, men en skylder jo også disse ære. Jeg er ikke egersunder, og før jeg ble gift med min mann, var det tre ting jeg visste om byen: Sildefiske, fayancefabrikken og den forferdelige soknepresten som ble landsforræder. Så historien om Feyling var vel kjent ellers i landet.

109196

SA 13. jan. 95

Soknepresten som ble en landsforræder

Av INGRID WORNING
BERGLYD, Egersund

Det er nettopp om ham, Sigmund Feyling fra Egersund, at Dalane Tidende skrev i forbindelse med freden 1945: «Han svek sin Gud, sitt land og seg selv». Nå har denne personen fått sitt bilde opphengt i Egersund kirkes våpenhus, sammen med andre prester som har tjenestegjort i denne menigheten. Det går ikke an å fortie sannheten om Feylings virke under krigen. Det er særlig en del av den teksten som er plassert under bildet hans, som har sjokkert meg mest: «Ekspedisjonssjef i Kirkedepartementet fra 1941.» Folk som er ukjent med det virkelige hendelsesforløpet, vil jo få et helt feil inntrykk av Feylings virke. I anstendighetens navn må bildet påføres tekst som forklarer at Feyling tjenestegjorde i en naziregjering.»

Nå vil vel enkelte hevde at man må tilgi og glemme, men så vidt meg bekjent har Fey-

ling aldri bedt om tilgivelse. Ved å glemme, gjør man blodig urett mot alle dem som krigen påførte fatale skader og lidelser. Av Feylings merittliste velger jeg å nevne følgende:

1) I sin lærebok for folkeskolen «Liv og lære», skriver han i sin forklaring til det fjerde bud at «Framfor alt skylder vi Førreren og statsstyret lydighet.»

2) Han var som ekspedisjonssjef den drivende kraft i overgrepene mot kirken, nazifiseringen av departementet og de religiøse sendingene i radioen.

3) Da beslutningen om forholdsreglene mot jødene ble gjort gjeldende, uttalte Feyling at det etter hans mening var en menneskelig og rettferdig handling. Det var en lykke for jødene at de nå kunne bli samlet på ett sted. Feyling hadde tidligere vært formann for Israelsmisjonen i Rogaland.

Ønsker noen å vite mer om denne mannen, kan de lese om ham i den lokale krigslitteraturen og i spesialavhandlinger i

kirkehistorie fra Menighetsfakultetet. Feyling har dessuten selv skrevet mye om sin handlemåte under krigen, både i bøker, artikler og avisinnlegg. En prest med et slikt rulleblad som kildene viser, kan ikke få sitt bilde opphengt i Egersund kirke uten at den hele og fulle sannheten kommer fram.

Vi går mot et frigjøringsjubileum i 1995. Hva må ikke folk som tenker, føle når de oppdager at Feyling nærmest blir hedret? Normalt er det å være ekspedisjonssjef i et departement, en stilling med ære, men i Feylings tilfelle er det en skamplett av aller største sort. Den politisk ansvarlige for departementet fikk dødsstraff etter krigen, ekspedisjonssjefen ble dømt til 15 års fengsel og mistet kappe og krage. Egersund menighetsråd har ikke vært observant nok i denne saken, men det hele kan forhåpentligvis ordnes på en respektabel måte, noe mange andre og jeg ser fram til.

Selg brukte ting i Aftenbladets linjeannonser